

Az embernek mindig döntenie kell. Nincs más lehetőség, mint vagy a szeretet mellett dönt, vagy az önzés, az öndédelgetés mellett. Ritkán kezdünk azon gondolkodni egy szituációban, hogy a másik számára mi a jó. Pedig ez az igazi szeretet, ha azt keresem, hogy a társ, az éppen mellettem ülő számára mi a kellemes, hiányát pótló cselekvésem. Lehet ez csak egy mosoly, amivel átadom a helyet a nehezen mozgó embernek, vagy a babakocsit segítem felemelni a busz lépcsőjén a három gyerekekkel felszállni igyekvő kismamának. Kilépnünk önmagunkból, hogy megtaláljuk magunkat. Az isteni szeretet erre próbál megtanítani Jézus élet példájával: csak önmagunk elvesztése árán találjuk meg a békét, a nyugalmat, a harmóniát. Mint ahogy a magnak is át kell alakulnia, hogy termést hozzon 50 vagy akár 100-szorost! És nem lehet elkerülni a nehézségeket! Meg kell oldani! Hiszen azért kaptunk értelmet, asszociációs képességet, hogy kitaláljuk a megoldást.

Életünkben nehezen vesszük észre, hogy minden percben döntést hozunk és cselekvésünkkel meg is valósítjuk az elgondolásunk. Ezért jó, ha van egy mércém, etalonom, hogy mihez is kell tartanom magam. Nekem ez Jézus élete, cselekvése. Próbálok többet tudni róla, hogy úgy tudjak cselekedni, ahogy Ő tenne.

Istenem! Szeretnék előtted majd úgy állni, hogy azt mondhassam, mikor adtam innod vagy enned? Hogy ne is emlékezzem arra, hogy bárkinek is adtam, vagy tettem olyan dolgot, amiért hálás lehetne.

Segíts, hogy ne mérlegeljek, hogy nekem milyen veszteséget jelent, ha ki kell segítenem valakit anyagi kátyújából, vagy az időmet kell odaadni valakit meghallgatva.

*Erdélyi Klára, Káposztásmegyer*